

bedre vilkårene for de svagest stillede i det danske samfund.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Villy Søvnald for sit sidste spørgsmål til statsministeren.

Villy Søvnald (SF):

Ja, statsministeren forsøger hele tiden at dreje det uden om de eklatante løftebrud, statsministeren konstant begår, og jeg forstår godt, at statsministeren har lyst til at snakke om noget helt andet og læse op af lange kataloger, for det må være ekstremt ubehageligt for en statsminister, der er gået til valg på troværdighed, at blive taget på den måde, om man så må sige, med bukserne nede.

Men det, som jeg synes er den afgørende diskussion, er, at statsministeren jo signalerer, og regeringen signalerer, at hvis modstanden i øvrigt er stærk nok, hvis der kan mobiliseres modstand nok, og hvis I har mig på et kamera, så giver jeg mig. Men det er jo en voldsom blottelse af alle de grupper, der ikke har stærke interesseorganisationer i ryggen, og jeg kan garantere, at statsministerens skønmaleri af, hvad der sker ude i virkelighedens verden i forhold til handicappede, i forhold til sindslidende, i forhold til misbrugere, i forhold til de mest udsatte børn, er det stik modsatte, nemlig at vi har en regering, hvor dagsrationen består af nedskæringer, nedskæringer, nedskæringer og nedskæringer. Det kan statsministeren orientere sig om i det virkelige liv.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det er jo ganske tankevækkende, at hr. Villy Søvnald nu netop trækker Rådet for Socialt Udsatte frem, i betragtning af den modstand regeringen mødte, dengang vi etablerede det råd for socialt udsatte.

Vi nedsatte netop Rådet for Socialt Udsatte, fordi de svageste grupper i det danske samfund skulle have et talerør, der var stærkt nok til at råbe både regeringen og politikerne i Folketinget op. Derfor er vi glade for at have Rådet for Socialt Udsatte og er også glade for, når Rådet for Socialt Udsatte peger på punkter, hvor man kunne gøre det bedre for de svageste grupper i det danske samfund.

Derfor kan jeg også sige, at på de punkter, hvor vi føler, at Rådet for Socialt Udsatte havde ret i sin kritik, har vi afsat ekstra midler i forbindelse med dette års finanslov til at gøre tingene

bedre. Det er det, vi har Rådet for Socialt Udsatte til, og derfor er jeg jo enig med hr. Villy Søvnald i, at det er godt at have et talerør for de socialt udsatte, og det var denne regering, der sørgede for, at de udsatte grupper endelig fik et sådant talerør; det skal vi være glade for.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Dermed er spørgsmålene til statsministeren afsluttet, og det næste spørgsmål er til finansministeren af fru Elisabeth Arnold.

Spm. nr. US 22

Elisabeth Arnold (RV):

Det er til finansministeren, og det har ikke noget med finansloven at gøre. Udgangspunktet er derimod en artikel i Børsen den 28. oktober 2003, hvor der stod, at der nu var bred støtte til et forslag om at stække Europa-Parlamentet.

Det står beskrevet i artiklen i Børsen, at på et uformelt møde i Italien i september enedes finansministrene i al stilhed om at foreslå, at EU-landene bør nægte Europa-Parlamentet retten til at godkende EU's seksårige budgetramme, kaldet de finansielle perspektiver, der fastlægger de overordnede rammer for EU-systemets finanser.

Se, det virker jo, som om man på det uformelle ecofinmøde tidligere på året i al stilhed har besluttet at stille nogle ændringsforslag til konventet. Det, der undrer mig, er, at vi ikke har hørt noget om det fra medlemmer af Europaudvalget i Folketinget, hvor sådanne forslag jo skal forelægges til mandatgivning, inden ministeren tager af sted, før vi pludselig kan læse i avisen, at der er stillet sådan et forslag. Hvilken forklaring har ministeren på dét?

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg vil sige til fru Elisabeth Arnold om det møde, der var i Ecofin i Stresa, at der var tale om et uformelt møde, hvor også centralbankcheferne deltog, og hvor man ikke kan beslutte noget formelt overhovedet.

Kl. 13.50

Der var på mødet fire temaer, hvoraf drøftelsen af konventets traktatudkast optog en meget lille del, og der blev ikke på det pågældende møde i Stresa truffet reelle beslutninger om, at økonomi- eller finansministrene skulle indstille